

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Musiken af Antonio Sacchini ; [oversat af F. A. Friis].

Titel | Title:

L'eroe cinese, azione drammatica, da rappresentarsi nel regio teatro danese =; Den chinesiske Helt, et Synge-Spil, til at opføres paa den kongelige danske Skueplads

Alternativ titel | Alternative title:

Den chinesiske Helt, et Synge-Spil, til at opføres paa den kongelige danske Skueplads.

Udgivet år og sted | Publication time and place: Kiøbenhavn : trykt hos H. J. Graae, 1773
Fysiske størrelse | Physical extent: 51 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse.
Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

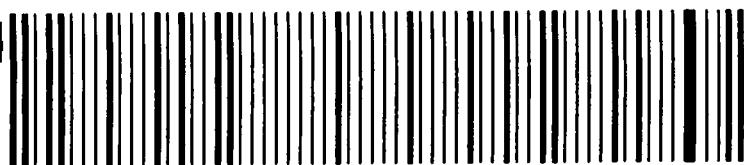

Den Chinesiske Helt

1773

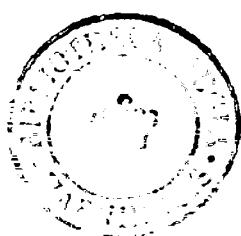
56-384

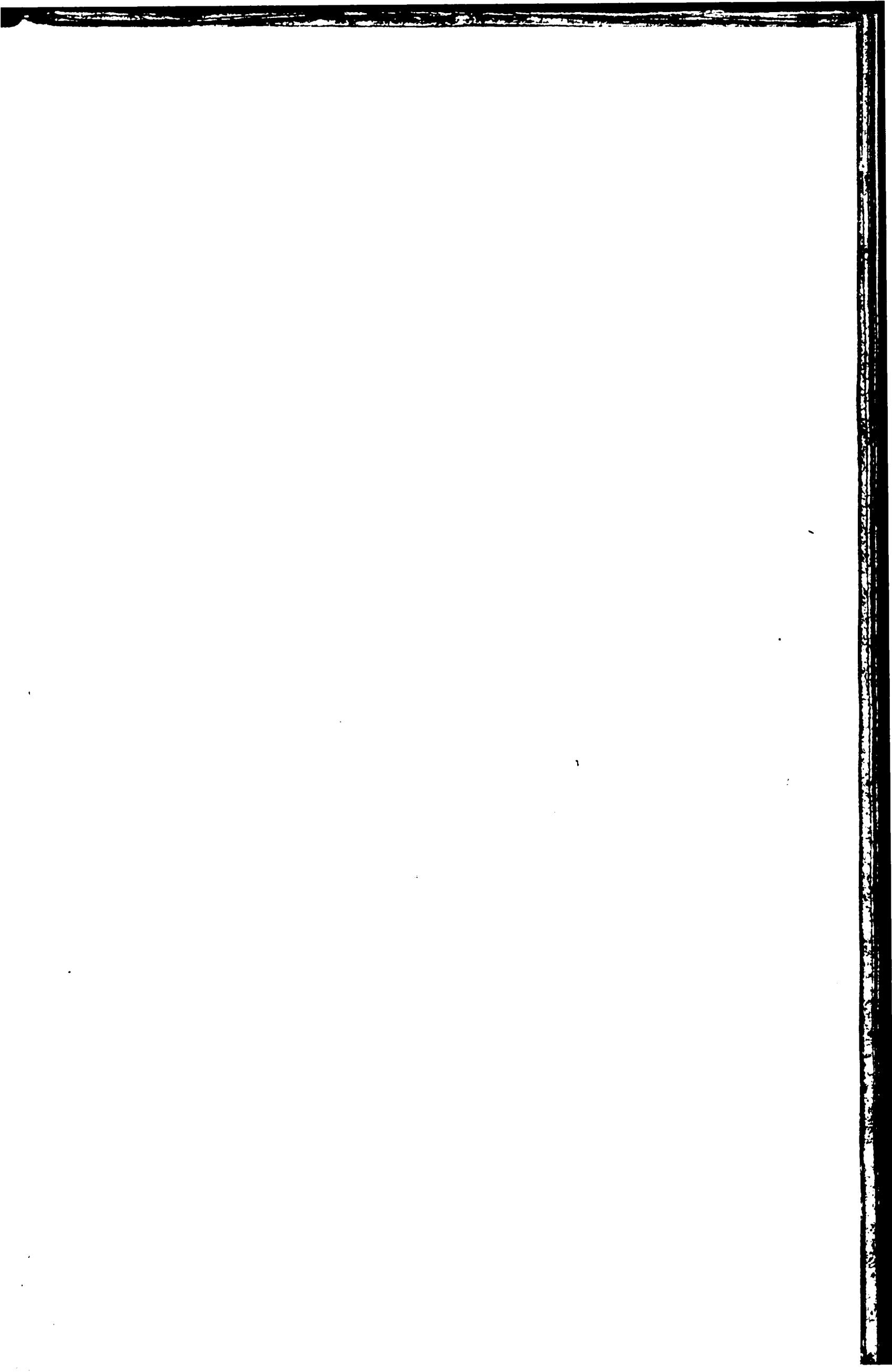
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 56 8°

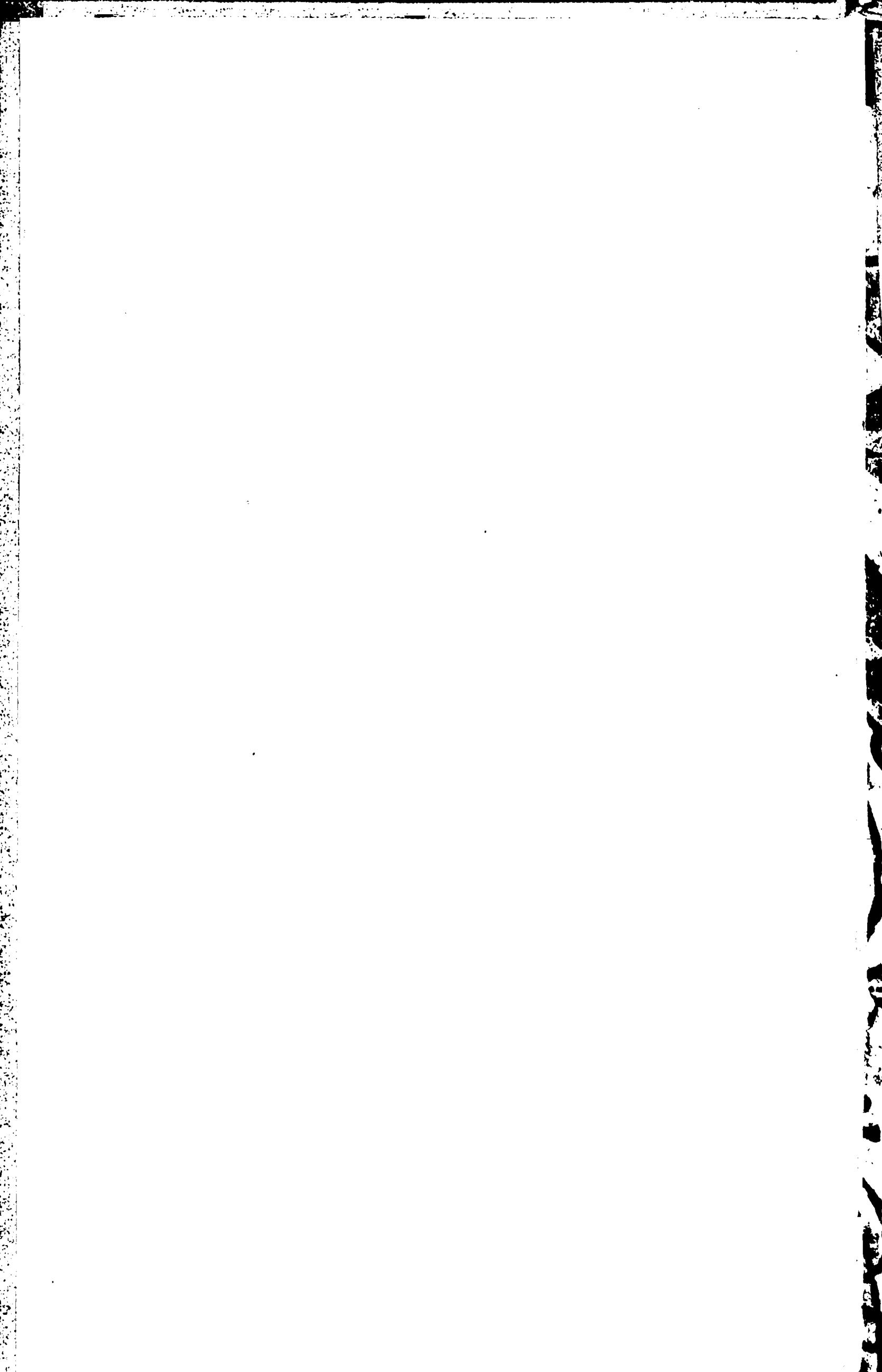

115608024232

+REX

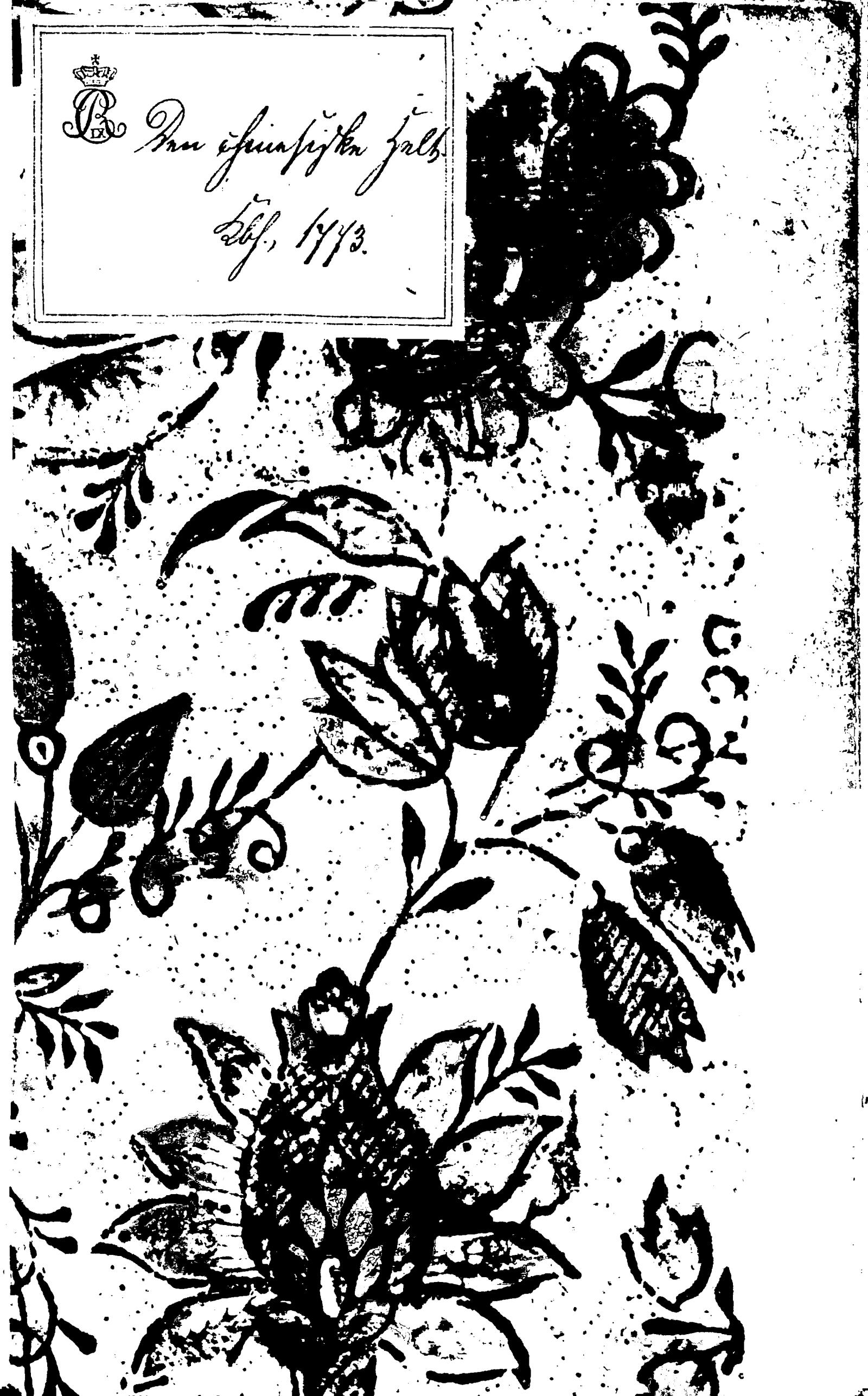

B
IX

Fra afmøjskens fulb.

abf. 1743.

56,-384

L'EROE CINESE,

AZIONE DRAMMATICA,

DA RAPPRESENTARSI

NEL

REGIO TEATRO DANESE.

Den Chinesiske Helt,

Et Gyngespil,

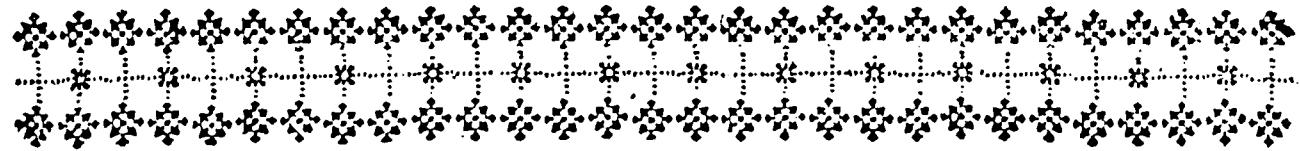
E vil at opføres

paa

Den Kongelige Danske Skueplads.

Roskens havn 1773.

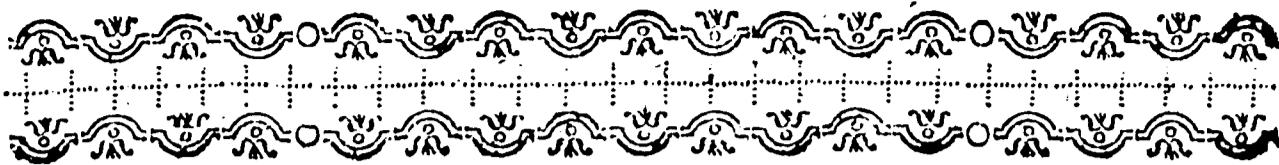
Sælft hos S. J. Grace, boende i Knabroesstrædet No. 70.

ARGOMENTO.

In tutto il vastissimo impero Cinese è celebre anche a' dì nostri dopo tanti, e tanti secoli l'eroica fedeltà dell' antico Leango.

In una sollevazione popolare, da cui fu costretto a salvarsi con l'esilio l' Imperadore Livanio suo Signore, per conservare in vita il picciolo Senvango, unico resto della trucidata famiglia imperiale, offerse Leango con lodevole inganno alle inumane ricerche de' sollevati, in vece del reale infante il proprio figliuolo ancor bambino da lui nelle regie fasce artificiosamente ravvolto, e sostenne a dispetto delle violenti tenerezze paternc

Sudhold.

Set hele Chinesiske Rige er endnu i vore Dage, efter saa mange Aarhundredes Forlob, den forduin af Leango udviste Heltetrost Kab i stor Berømmelse.

Set Oprør, hvor Keiseren Lwanto, hans Herre, maatte flygte af sit Rige, bestiente Leango sig af et rosværdigt Bedrage, ri for at bevare i Live den lille Svenvango, som ene var tilbage af den dræbte Keiserlige Famille, ved at give til Pris for de Oprørskes umenneskelige Efterstræbelser, i steden for Prinsen, hans egen Son, som endnu var et lille Barn, af ham med Flid iført Prinsens Klæder, og udholdt, uagtet de ømmeeste Følelser af faderlig Keærighed, at see

* * * * *

terne di vederselo trafigger su gli occhi, senza tradire il segreto.

* * *

L'azione si rappresenta nel recinto della residenza imperiale, situata a quei tempi alle sponde del fiume Veio nella Città di Singana, capitale della Provincia di Chensi.

Atto-

hafi igienneubores for sine Dine, uden at
give mindste Anledning til Mistanke.

Hændlingen forestilles i Omkredsen af den Keiserlige Residens, som den Tid var beliggende ved Bredden af Stor-
den Veio i Singana, Hovedstaden af
Provinsen Chensi.

ATTORI:

LISINGA, Principessa Tartara, prigioniera
de' Cinesi, amante di Siveno.
La Signora TERESA TORRE.

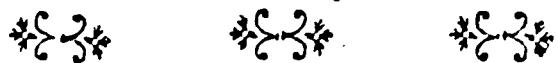
SIVENO, creduto figliuolo di Leango, amante
di Lisinga.

Il Signor ANDREA GRASSI.

ULANIA, sorella di Lisinga, amante di Minteo.
La Signora ELISABETTA ALMERIGI.

LEANGO, Reggente dell' Impero Cinese.
Il Signor JENS MUSTED.

MINTEO, Manderino d'armi, amante di Ulania,
amico di Siveno,
che non parla.

La musica è del Signor Antonio Sacchini.

SCENA

Personerne:

Lisinga, en Tartarisk Prinsesse, i Chinesernes
Fange og Sivenos Elferinde.

Før. Teresa Torre.

Siveno, som man troer at være Leangos Son,
Lisingas Elfer.

Hr. Andrea Grassi.

Ullania, Lisingas Søster, og Minteos El-
ferinde.

Før. Elisabetta Almerigi.

Leango, Regent i China.

Hr. Jens Misted.

Minteo, Krigs-Mandarin, Ullalias Elfer og
Sivenos Ven.

Han taler ikke.

Musiken er af Gr. Antonio Sacchini.

SCENA PRIMA.

Appartamenti nel palazzo imperiale, destinati alle Tartare prigioniere.

Tavolino, e sedia da un lato.

Lisinga, e Ulania. Nobili Tartari, de' quali uno inginocchiato innanzi a Lisinga in atto di presentarle una lettera.

Lis. **D**el real genitore prende la lettera;
I caratteri adoro,
I cenni eseguirò. Quando dobbiate
A lui tornar, farò sapervi. Andate.

partono i Tartari dopo gli atti di rispetto di lor nazione. Lisinga depone la lettera sul tavolino.

Ula. Leggi, o germana,
Del padre i sensi.

Lis. Ah, cara Ulania! Ah troppo
Senza legger gl'intendo. Ecco l'istante
Che

Første Scene.

Værelser paa det Keiserlige Sjot,
bestemte for de farane Tartariske Prinsesser.

Bed den ene Side et Bord og en
Stoel.

Lisinga og Ullania. Tartariske Adelsmænd, af
hvilke en paa Kne overleverer Lisinga
et Brev,

Lis.

Med Verbodighed imodtager jeg
hun tager Brevet.
Det Brev Kongen, min Fader sender mig;
Hans Willie skal stee. I skal blive faldet
Naar jeg vil sende eder tilbage. Gaaer!
Tartarerne gaa bort ester at have hilsen
paa deres Lands Maade. Lisinga
legger Brevet paa Bordet.

Ulla.

Søster, lad os see
Hvad vor Fader skriver.

Lis.

Ullania! Uden at læse det,
Ved jeg det alt for vel. Det Budstaf,

SCENA SECONDA.

Che ognor temei. Partir dovrem. Quel foglio
 Senza dubbio ne reca
 Il comando real.

Ula. Termina al fine
 La nostra schiavitù ; al fin, germana,
 Torni agl'onori, alle grandezze in seno.

Lis. Sì, tutto è ver, ma lascierò Siveno.

Ula. Ma la real tua mano,
 Sai, che non è per lui.

Lis. Io sò, che l'amo.

SCENA SECONDA.

Siveno, e dette.

Siv. Ah dimmi, è vero,
 Ch'io ti perdo, o mia vita?

Lis. Ha questo foglio
 Del padre i cenni. Afficurarmi ancora,
 Io non osai della sventura mia.
 Leggi: qualunque sia,
 Mi sembrerà men dura
 Scimprè fra' labbri tuoi la mia sventura
gli da il foglio.

Siv. „ Figlia, è già tutto in pace; legge.

„ Non abbiām più nemici. Alla tua mano

„ Io l'onor destinai d'essere il pegno

„ Del

Som jeg altid har frygtet for, er nu kommet.
 Vi skal reise; og uden Sivol
 Er dette Brevets Indhold.

- Ula. Vor Fængenskab
 Facer da om sider Ende; og du kommer
 Til Høihed og til Ærdighed igien.
- Lis. Ja; men jeg skal forlade min Siveno.
- Ula. Din høie Fodsel tillader dig ei
 At give ham din Haand, det veed du jo.
- Lis. Jeg elsker ham, det veed jeg.

Anden Scene.

Siveno, og de forrige.

- Siv. Er det sandt,
 At jeg skal miste dig, min Deilige?
- Lis. Ved dette Brev tilkendegiver
 Min Fader mig sin Villie. Jeg har
 Endnu ei vovet at forsikre mig om min Uheld.
 Læs du: hvorledes min Skiebne end bliver,
 Saa vil den altid falde mig mindre tung,
 Maar jeg saaer den at høre af dig.
hun gir ham Brevet.

- Siv. „ Min Datter, Freden er nu sluttet;
han læser.
 „ Og alle Fiendligheder høre op.
 „ Din Haand har jeg bestemt at være
„ Et

„ Del publico riposo. A te l'erede
 „ Del Cinese diadema
 „ Sarà consorte, e regnerai sovrana
 „ Dove sei prigioniera. E'il gran mistero
 „ Noto a Leango; ei scoprirati il vero.
 „ Zeilan.“ Giusto Ciel!

Lis. Ma' questo erede
Chi mai sarà?

Ula. Qualche impostor.

Lis. Leango!

Il padre di Siveno,
Complice d'un inganno! Ah nō. Deh corri
a Siveno.

Vola al tuo genitor; chiedi, rischiara
I miei dubbj, o Siveno, i dubbj tuoi.

Siv. Ah Principessa! Ah, che farà di noi!

Ah se in Ciel, benigne stelle;
 La pietà non è smarrita,
 O toglietemi la vita,
 O lasciatemi il mio ben.

Voi, che ardete ognor sì belle
 Del mio ben nel dolce aspetto;
 Proteggete il puro affetto,
 Che inspirete a questo sen.

parte.)

SCENA

„ Et Pant paa den almindelige No-
lighed.

„ Arvingen til den Chinesiske Throne
Skal være din Gmahl, eg du skal
være

„ Dronning hvor du nu er Fange.

„ Leango skal sige dig hvem det er.

„ Zeilan! Retserdige Himmel!

Lis. Men denne Arving
Hvem kan det vel være?

Ulla. En Bedrager.

Lis. Leango, Sivenos Fader, Medvider.
Et Bedrageri! Nei, det er ikke muligt.
Jil, o Siveno, til din Fader; til Siveno.
Spørg ham om alletting; lad os dog faae
Disse grusomme Evavl oplyste!

Siv. Aé, Prinsesse! Hvad vil der blive af os!

Er Himlen ei for Medyne lukket,
Aé, milde Sterner, lad da enten
Mit Liv faae Ende, eller lad mitg
B. holde den sem jeg har klar!

Og J, sem altid hntig skinne
I min Lisingas blide Ansigt,
Beskerm den rene Elstevs Rue;
Som J antænder i mit Bryst!

SCENA TERZA.

Lisinga, ed Ullania.

- Lis.* Tutti dunque i miei dì saran, germana,
Neri così?
- Ula.* Non gli sperar sereni.
- Lis.* Perchè?
- Ula.* Perchè avveleni
Sempre col mal, che temi, il ben che godi.
- Lis.* Ah c'he pur troppo
Quest'incognito erede
Pur troppo vi farà.
- Ula.* Dunque ad amarlo
L'alma disponi.
- Lis.* Io?
- Ula.* Sì. Fungi, che sia
Amabile, gentil . . .
- Lis.* Taci.
- Ula.* Cancelli
L'idea d'un nuovo amore . . .
- Lis.* Taci, crudel; tu mi trafiggi il core.
parte.

SCENA QUARTA.

Ullania sola.

Sventurata germana, io ti compiango;
Fietà nel sen mi detta
Il debole tuo cor. Ma aver dovresti
La fortezza d' Ullania. Io per Minteo
Aido, sospiro, e peno,

Tredie Scene.

Ullania.

- Lis. Skal da Sølen altid
For mig være skjult med Skyer?
Ulla. For dig er ei andet at vente.
Lis. Hvi saa?
Ulla. I steden for at nyde det nærværende Gode,
Frygter du stedse et tilkommende Onde.
Lis. Af! alt for vist,
Alt for vist maa der være
Saadan en ubekjendt Arving til Thronen.
Ulla. Bereed dig da
Til at elskke ham.
Lis. Jeg?
Ulla. Ja. Forestil dig ham
Elskværdig, beleven . . .
Lis. Oh, ti dog!
Ulla. Slaa en mylig fættet Ricerlighed
Reent af dine Tanker . . .
Lis. Oh, ti dog! Du Grumme! Du dræber mig.
hun gaaer.

Fierde Scene.

Ullania alene.

Ulyksalige Søster, jeg beklager dig!
Dit svage Hjerte rører mig til Medhjuf.
O var du dog standhaftig
Som Ullania! Nea fæler
Den heftigste Ricerlighed for Mindeo,

Og

SCENA QUINTA:

E Minteo non lo sà. Forse per sempre
Or da lui mi scompagno,
Me ne sento morir, ma non mi lagno.

Benchè priva di quel bene,
Che potria farmi felice;
Mi consolo, e il cor mi dice,
Che non lasci di sperar.

parte

SCENA QUINTA:

Leango penseroso; poi Siveno con Manderini.

Lean. Ecco il dì, che finora
Tanto sudor, tanti sospiri, e tante
Cure mi costa. Il conservato erede
Dell'impero Cinese
Oggi farò palese, ed al paterno
Trono lo renderò. Ah voi, superne
Menti regolatrici
Delle vicende umane,
Secondate il mio zel. Mi costa un figlio
Voi lo sapete. Ah questa sola imploro
Sospirata mercè di mia costanza,
Poi troncate i miei dì, vissi abbastanza,
Ma qual tumulto . . . Onde sì lieto?
E dove
T'affretti, o figlio?

vedendo Siveno.

Siv.

Og han veed det ei. Maaskee jeg nu
For evig skal forlade ham:
Mit Hjerte vil breste, men jeg Elager mig ej.

Skjont jeg seer mig nu berevet
Af min Lyst og al min Glæde;
Troster dog mit smine Hjerte
Sig endnu med stadigt Haab.

Femte Scene.

Leango tankefuld; siden Siveno med
Mandariner.

Lean. Nu er den Dag omsider kommen;
Som har kostet mig saa megen Flid, saa
mange Suk;
Og saa stor Bekymring. I Dag
Vil jeg lære Folket at kende
Den frelseste Arving til det Chinesiske Rige.
I Dag vil jeg sætte ham paa hans Fædrene
Throne.

O himliske Magter, som raade
For Menneskens Skiebne!
At lader mit Forehavende lykkes mig! Det
Koster mig en Son,

I vide det. Det er den eneste Belønning
Jeg ønsker mig for min Midficerhed og Tro-
skab.

Ender saa mine Dage; jeg har da levet nok.
Men hvad hører jeg . . . Hvi saa glad? Og
hvad

Gler du hen, min Son? til Siveno.

Siv. A' piedi tuoi *s'inginocchia, e seco alcun de'suo seguaci.*

Lean. Che fai?

Sorgi. E voi, che chiedete? agli altri.

Siv. Il nostro, o padre,
Monarca in te.

Lean. Figlio, ah che dici?

Siv. Al fine

Lean. Sorgete, o non v'ascolto. *si levano.*

Siv. I duci, il senato,
I ministri del Ciel, gli ordini tutti
Chiedon, Signor, l'assenso tuo.

Lean. (Tu vorresti, o fortuna,
Di mia fè trionfar!)

Siv. Tu pensi, o padre!

Lean. E ne stupisci? Ah sai

Di che peso è un diadema, e quanto sia
Difficile dover dare a'soggetti
Leggi, ed esempi?

Siv. Il sò. Tu mi spiegasti.

Di questo mare immenso
Tutti i perigli.

Lean. Ed ai stupor, s'io penso?

Siv. Quando esperto è il nocchiero

Lean. Andate, amici. *a' Manderini.*

Si raccolga il senato; ivi i miei grati
Sensi udirete. E tu frattanto al tempio
Sieguimi, o figlio. Ivi il gran Nume adora,
E fausto il Cielo a'miei disegni implora.
misterioso.

Nel

Siv. At faste mig for dine Fodder. han falder
paa Rne tilligemed nogle af hans Sølge.

Lean. Hvad gør du?

Siv. Staa op! Og hvad forlange I? til de andre.

Siv. Vær, o Fader,
Vor Monark.

Lean. Ach, Son, hvad siger du?

Siv. Saaledes . . .

Lean. Staer op, ellers hører jeg Eder ikke.

Siv. Saaledes er Krigshærens, Raadets, de
Geistliges,
Alle Stændernes Ønske.
Og giv du dit Minde vertil!

Lean. (O Lykke, du vilde
Vinde Seier over min Trostfab!)

Siv. Fader! Du betænker dig!

Lean. Og du forunderer dig derover? Ah veed du vel
Hvad Byrde Kronen er? Hvor besværlig
En Pligt det er at give Undersaatter
Love og Exemplar?

Siv. Jeg veed det. Du har lært mig at fiende
Dette store Hav,
Og alle dets Farligheder.

Lean. Og du undrer dig over at jeg betænker mig?

Siv. Naar Skipperen er erfaren . . .

Lean. Lader Raadet samles, mine Venner!
til Mandarinerne.

Der skal I saae at høre
Mine tanker. Og du, min Son, folg mig
Til Templet for at anraabe Hinulen
Om Held til at opnaae mit foresatte Maal.
hemmelighedsfuld.

SCENA SESTA.

Nel cammin di nostra vita
 Senza i rai del Ciel cortese
 Si smarrisce ogn'alma ardita,
 Trema il cor, vacilla il piè.
 A compir le belle imprese
 L'arte giova, il senno ha parte;
 Ma vaneggia il senno, e l'arte,
 Quando amico il Ciel non è.

parte.

SCENA SESTA.

Siveno, e Lisinga.

- Lis.* Siveno, ascolta! *con allegrezza.*
Siv. Ah mia speranza!
Lis. E' vero
 Che'l padre tuo : : :
Siv. Sì tutto è ver,
Lis. L'erede
 Dunque or tu sei di questo trono?
Siv. Addio!
 Di te degno a momenti,
 Cara, ritornerò.
Lis. Senti; ma d'onde
 Così strane vicende : : :
Siv. Sappi . . . ah non posso! Il genitor
 m'attende. *parte.*

SCENA

Uden Himsens Lys og Maade;
 Sikker Fræthed selv forvildes;
 Hiertet skælver, Foden vakter,
 Paa vort Livs sibrig Wet.

Store Gierninger udføres
 Ved Forstand med Konst forenet;
 Men Forstand og Konst es skuffer;
 Naar ei Himlen gunstig er.
 han gæer.

Siette Scene.

Siveno, og Lisinga.

Lis.	H ør, o Siveno!	fornøjet
Siv.	Ah, min Lisinga!	
Lis.	Er det sandt	
	At din Fader . . .	
Siv.	Ga: alt det er sandt.	
Lis.	Du er da nu Arving
Til denne Throne?	
Siv.	Farevel, Allerkicereste!	
	Om faa Dieblifke skal jeg	
	Komme tilbage dig værdig.	
Lis.	Men siig mig:	
	Hvorledes er dette . . .	
Siv.	Hør da . . . Ah jeg kan ikke; min Fader
venter.	han gæer

SCENA SETTIMA.

Lisinga sola.

E non sogno? Ed è vero?
 Sì; del Cinese impero
 Ecco il mio ben diventa erede. E' chiaro
 L'arcano, ch'io temea. Sponde felici *trasportata*,
 Dove appresi ad amar! Dunque io non deggio
 Abbandonarvi più? Dunque, o Siveno,
 Sempre teco vivrò? Dunque . . . Ah con tanto
 Impeto . . . affetti miei . . .
 Al cor non v'affollate; io ne morrei.

Parea, che a noi l'aurora
 Fosca portasse il giorno,
 Ma poi di luce adorno
 Egli a risplender và.

parte.

SCENA OTTAVA.

Loggie terrene, dalle quali si scopre gran
 parte della Città di Singana, e
 del fiume, che la bagna.

Siveno, poi Ulania.

Siv. Ah chi v'è frà mortali
 Uno al par di Siveno
 Sfortunato mortal! Il padre, oh Dio,
 Non ricusò l'impero? Il vero erede
 Oggi a scoprir non s'obbligò? Qual più
 m'avanza

Con-

Syvende Scene.

Lisinga alene.

Men er det ei en Drøm? Men er det sandt?
 Ja; min elskte Siveno
 Bliver nu Arving til det Chinesiske Rige.
 Den skæckfulde Hemmelighed er nu opdaget.
 Undige Egne, hvor jeg lærte at elffe! børgeget.
 Eder skal jeg da aldrig forlade? Med dig, Siveno;
 Skal jeg da stedse være forenet?
 Jeg skal da . . . Ah, sode Følelser! . . . Vælder
 Ind paa mit Hjerte. Jeg . . . maatte døe deraf.

Såont Moraenen os syntes
 En taaget Dag at bringe;
 Den deg med Klarhed prydet
 Os fryder med sit Skin.
 hun gaaer.

Ottende Scene.

En Portal, hvor igennem man seer en stor
 Deel af Staden Singana, da af Flo-
 den, ved hvis Bred den er beliggende.

Siveno; siden Ullania.

Siv. Af, hvad kan lignes
 Ved min ulykkelige Skiebne!
 Begrede min Fader sig ikke
 Ved at tage imod Kronen? Lovede han ikke
 I Dag at aabenbare hvo den rette Arving er?

Conforto a'mali miei . . . Ah Principessa,
Dov'è, dov'è Lisinga? *vedendo Ulania.*

Seppe il caso infelice?

Come stà? Che ne dice?

Ula. Al colpo acerbo
Instupidi.

Siv. Tutto è finito; un sogno
Fur le speranze mie. Quel cor, quel volto,
Quella man, che mi diede,
Oh Dio! d'altri farà.

Ula. Ma qual riparo

Siv. Fuggir.

Ula. Ma dove? E a che?

Siv. Dove non abbia
Ritegni il mio martire;
A lagnarmi, a languire,
A piangere, a morir.

Ula. Senti, e Lisinga
Lasci così? Pria di partir l'ascolta,
Vedila almeno.

Siv. Ah che mai dici! Ah troppo
Troppo il suo affanno accrescerebbe il mio.
Su gli occhi io le morrei nel dirle addio.

Nel pensar al caro bene
Tal affanno all'alma io fento,
Che mi colma di spavento,
Che non posso, oh Dio, spiegar.
parte.

Hvad er da nu for mig at haabe?
Hvad Frost i mine Ulykker... Af Prins-
sesse, hvor er Lisinga?
i det han seer Ulania.
Er denne Tildragelse-hende bekient?
Hvordan gir hun sig tilfreds? Hvad siger
hun derom?

Ulla. Hun tabte Sind og Sands
Bed dette haerde Stod.

Siv. Det er ude med mig!
Mit Haab var en Drom! O Himmel, ^{Hier} se
Den Haand, som hun har givet mig,
Skal nu tilhøre en anden!

Ulla. Men hvad Middel . . .

Siv. At flygte.

Ulla. Hvorhen? Og til hvad Ende?

Siv. Hen hvor jeg uden Evang
Kan heel oposfre mig min Smerte;
For at sørge, for at græde,
For at beklage mig, for at døe.

Ulla. Og Liisinga vil du saaledes forlade?
Eael dog med hende,
See hende i det mindste inden du reiser.

Siv. Af hvad begærer du! Ah hendes Sorg
Vilde vist forsøge min. Af, skulle
Jeg sige hende farvel, døde jeg af Smerte,

Alene ved at tænke
Paa hende som jeg elsker,
Min Sicel en Pine føler
Som ei forklares kan.

SCENA NONA.

Ulania, poi Lisinga affannata.

- Ula.* Del tuo destino ingrato,
Infelice Siveno,
Io ne sento pietà. Poter vorrei . . .
- Lis.* Ulania, e in questo stato
La germana abbandoni?
Ah se m'amassi, avresti
Maggior pietà, quando languir mi vedi.
Mi fai torto; o pietà più che non c'èdi.
- Lis.* Ma dov'è mai Siveno? *impaziente.*
Perchè non vien?
- Ula.* Di comparirti innanzi
Non à più cor.
- Lis.* Dunque il vedesti.
- Ula.* Il vidi.
- Lis.* Che ti disse? Che pensa?
- Ula.* Pensa a partir.
- Lis.* Stelle! E perché?
- Ula.* Paventa
Il suo dolore, e'l tuo; né vuol più mai
Esporsi . . .
- Lis.* E già partì? *con ansietà.*
- Ula.* Nol sò.
- Lis.* Nol sai? *con sdegno.*
E questo . . . Olà! Che tradimento! E questo,
Barbara, mi nascondi? Olà, Siveno
compariscono due Tartari,
- Ula.* Si cerchi, si raggiunga,
Si riconduca a me. *partono i Tartari.*
Deh ti consola;
Forse . . .

Lis.

Niende Scene.

Ullania; siden Lisings meget bedrøvet.

- Ulla. Ulyksalige Siveno,
Hvor ynkærdig er ei
Din haarde Skiebne! Jeg vilde at...
Lis. Ullania, i denre Tilstand
Forlader du din Søster?
Ah dersom du elskte mig,
Havde du mere Medlidenhed med mig.
Ulla. Du gør mig uret; jeg føler al din Sorg.
Lis. Men hvor er dog Siveno? utealmodig.
Han kommer ei?
Ulla. Han er saa betaget af Sorg
At han ikke tør tale med dig.
Lis. Du har da seet ham?
Ulla. Ja jeg har seet ham.
Lis. Hvad siger han? Hvad vil han?
Ulla. Reise bort.
Lis. Himmel! Og hvorfor?
Ulla. Han frugter for din Smerte
Og for sin egen; og han vil ikke
Bove sig...
Lis. Er han allerede reist? med Banghed.
Ulla. Det veed jeg ikke.
Lis. Du veed det ikke? med Vrede.
Og dette... Hvilket Forræderi! Og dette
Skuler du for mig? Holla! to Tartarer komme frem.
Man søge Siveno,
Og bringe ham til mig. Tartarerne gaa.
Ulla. Giv dig dog tilfreds!
Maaskee... Lis.

Lis. Lasciami sola,
Involati al mio sguardo!

Ula. Oh Dio, germana,
M'insulti a torto. In tante angustie anch'io
Mi perdo, e mi confondo.

Lis. Ah nò; perdona,
Perdona, Ulania amata,
Mi fece vaneggiar la mia sventura.
Và; m'affisti, procura
Che non parta Siveno. Ah là, ti muova
Il mio stato, il mio pianto.

Ula. Vado; ma tu non avviliti intanto.

Non temer, che nell' orrore
Della sorte tua funesta,
Al tuo core ancora resta
Qualche raggio allo sperar.

parte.

SCENA DECIMA.

Lisinga sola.

Se perdo il mio Siveno,
Numi, che fia di me! Grave a me stessa,
Ed a me stessa in odio
Vivere non potrei. Ei del mio core
Fù'l primo amato oggetto,
E l'unico farà. Oh Dio! Che parmi
Frà deliri vederlo e trà l'angoscie
Struggersi, vacillar. Lagrime amare

[Da

Lis. Lad mig være alene:

Gaa fra mine Dine!

Ula. Ne, Søster, med denne Medfart forlærer
du mig;

G denne store Nød taber og jeg Modet,
Og veed hverken Raad eller Redning.

Lis. Ah forlad,

Forlad mig, o elskede Ullania,
Min Sorg betog mig Sind og Sands.

Hjelp du mig; gaa hen;
Mag det saa at Siveno ikke reiser. Ah gaa!
Lad dig dog bevæge af min Graad, af min
Smerte.

Ula. Jeg vil da gaae, men før du imidlertid volsig.

Lad ei Modet ganske falde!

G din veemodsfulde Skievne
Har dit Hjerte dog tilbaqe
Stedse neget Glimt af Haab.
hun gaaer.

Tiende Scene.

Lisinga alene.

Ne hvad skal der blive af mig

Om jeg mister min Siveno!

Kied af mig selv

Vil Livet blive mig en Byrde;

Han læerte mig først at føle Kærligheds Mage,

Og ingen uden ham vil jeg elskke.

O Himmel! mig synes

At see ham overvunden af Sorg

Da quegl' occhi versar! Lo vedo . . . Oh Dio!
 Pensando al suo dolore
 Piango, mi struggo; e mi confondo anch'io.

Piange l'amato bene,
 E chiede a me pietà;
 Poveri affetti miei!
 L'idolo mio perdei.
 Frà tante smanie, e tante
 Più speme il cor non à.

parte.

SCENA UNDECIMA.

Luogo solitario, ed ombroso ne' giardini imperiali.

Leango, poi Siveno.

Lean. Quanto afflitta sia mai, da Ullaria intesi,
 La povera Lisinga, il suo dolore
 Rissento in questo sen. Di ciò che crede
 Disingannarla io pur vorrei; ma prima
 Che i Tartari sian giunti,
 E' rischio avventurar. Che rechi! Un foglio?
gli vien presentata una lettera.

Porgilo, e parti!

legge.

Siv. A lei vuol, ch'io ritorni
 La mia bella Lisinga, e . . .

dubbioso senza veder Leango.

Lean. Astri benigni, *con trasporto d'allegrezza.*
 Eccomi in porto. Il Tartaro soccorso

Pur

Ellevte Scene.

31

o! Alt smelte hen i Taare! Jeg seer hain . . . Al!
Bud at tænke paa hans Emerte
Kinder og mine Taare; Sorgen quæler mig.

Min Elster Taare fælder,
Og klagter mig sin Død.
Alt vee mit omme Hierté!
Min Elster mistet jeg!
Saa megen Dval og Wine
Mig Haabet reent betar.
hun gæer.

Ellevte Scene.

Et ensomt og skyggefult Sted i den Rei-
serlige Have.

Leango; siden Siveno.

Lean. Ulania siger at Lisinga
Er meget bedrøvet. Det smærter mig!
Hvor gierne vilde jeg ikke
Opflyse hende om hendes Bildfarelse!
Men det er voveligt at giøre det
Inden den Tartariske Undsætning er kommen.
Hvad bringer du? Et Brev! Vel!
ham bliver leveret et Brev, som han læser.

Siv. Lisinga vil
At jeg skal komme til hende, og . . .
tvivlraadig, og uden at see Leango.

Lean. Himlen see Tak! med stor Glæde.
Mine Ønsker ere nu opfyldte! Den Tartari-
ske Undsætning

Er

Pur giunto è al fin. Odi, o Siveno,
vedendolo che vuol partire.

Fermati. (Il Ciel l'invia.)

Siv. (Che dirgli mai? *s'arresta da lontano;*
 Quali scuse . . .)

Lean. Ah Signor! . . . *vuole inginocchiarsi.*

Siv. Padre! Che fai? *sollevandolo.*

Lean. Non son più padre tuo, non ò più figlio.
piangendo.

Siv. Intendo, intendo, un temerario amore
 Tu disapprovi in me. Perdona, è vero,
 Lisinga è l'idol mio . . .

Lean. Amala; è giusto
 Che la tua sposa adori.

Siv. Ah padre, ah questo
 Scheizo crudel troppo il mio fallo eccede;
 Lo sò, lo sò. Tu del Cinese impero
 Hai destinato a lei
 Lo sconosciuto erede.

Lean. E quel tu sei, *con trasporto di tenerezza.*

Siv. Io! . . . Non m'inganni?

Lean. Nò. Tu sei Senvango,
 Del gran Livanio ultimo figlio,

Siv. El trono . . .

Lean. E' tuo retaggio.

Siv. E Lisinga . . .

Lean. E' tua sposa.

Siv. Oh sposa! Oh giorno!
 Oh me felice! Ah sappia
 L'idolo mio . . . *vuol partire*

Lean. Dove t'affretti?

Siv.

Er nu endelig kommen. Hør, o Siveno,

han seer ham i det han vil gaae bort.

Gaa ei bort! (Himlen har sendt ham her hid.)

Siv. (Hvad skal jeg sige til ham?)

Hvad Undskyldninger . . .)

han bliver staende noget derfra.

Lean. Herre! . . . han vil falde paa Knæ.

Siv. Fader! Hvad gør du? han reiser ham op.

Lean. Jeg er ikke længer din Fader; jeg har ingen Son! han græder.

Siv. Af! Nu forstaaer jeg dig.

Min ubesindige Kicerlighed mishager dig.

Tilgiv mig! Jeg tilstaaer det: Lisinga har mit
Hjerte . . .

Lean. Else hende, det er billigt

At du elster din Gemahlinde.

Siv. Ah, min Fader! Du driver Spot med mig;

Denne Straf er for haard!

Jeg veed det alt for vel:

Du har bestemt hende til Gemahlinde

For den ubekiente Arving til Thronen.

Lean. Og den er du. med stor Ømhed.

Siv. Jeg! . . . Bedrager du mig ikke?

Lean. Nei. Du er Svenvango,

Den store Livanios yngste Son.

Siv. Og Thronen . . .

Lean. Er din Arv.

Siv. Og Lisinga . . .

Lean. Er din Gemahlinde!

Siv. Min Gemahlinde!

O lykkelige Dag!

Ah, jeg maa sige Lisinga . . .

han vil gaae bort.

Lean. Hvor iler du hen?

E

Siv.

SCENA DUODECIMA.

Siv. A lei.

Lean. Ferma, e se m'ami, in questo stato altrui
Non ti mostrar; ti ricomponi, e pensa...;

Siv. Oh Dio! Piange Lisinga. *con affanno.*

Lean. A consolarla io stesso
Con tal novella andiò; non affannarti,
Fidati a me, o Signor.

Siv. Signor, mi chiami?
Ah nò, chiamami figlio. Ah questo nome
E'il mio pregio maggior; tutto io ti deggio.
L'amor mio, la mia fede . . .

Lean. Figlio, ah non più! La tenerezza eccede.
abbracciandolo con tenerezza, e ritirandosi con rispetto.

Perdona l'affetto,
Che l'alma mi preme,
Mia gloria, mia speme,
Mio figlio, mio Rè.
Di stringerti al petto
Mi ottengano il vanto
Quel sangue, quel pianto,
Ch'io sparsi per te.

parte.

SCENA DUODECIMA,

Siveno, poi Ulania:

Siv. Oh sorpresa! Oh contento! Ah quando
il sappia
Lisinga, che dirà?

Ula.

Siv. Til hende.

Lean. Bi, jeg beder dig! Lad dig ikke se
I denne Eilstand; sæt dit Sind i Rosighed og
betænk...

Siv. Men Lisinga græder. bedrøvet.

Lean. Jeg vil selv gaae hen at troste hende
Med denne Eidende. Vær ikke bedrøvet,
Forlad dig paa mig, Herre!

Siv. Du falder mig' Herre?

Af nei: Fal'd mig din Son. I det Ravn
Sætter jeg min største Ere. Dig har jeg at
takke for alting.
Min Ricelighed, min Hengivenhed...

Lean. Af nei, min Son! Din omme Ricelighed
gaaer for vidt.
han omfavner ham med Omhed, og træder
med Erbødighed tilbage.

Tilgiv den rene Que,
Som sig min Sjæl bemestrer;
O du, mit Haab, min Ere,
Min Son, og min Monark!
O lad det Blod, de Taare,
Som jeg for dig udeste,
Forhverve mig den Ere
At tage dig i Favn! han gaaer.

Tolvte Scene.

Siveno; siden Ulania.

Siv. Du ventede Glæde!

Hvad vil Lisinga sige naar hun faaer det at vide?

SCENA DUODECIMA.

- Ula.* Dimmi, Siveno,
Vedesti ancor la mia germana? *con ansietà.*
- Siv.* Ancora
Vederla non potei.
- Ula.* Oh ignote, oh strane
Vie del destin!
- Siv.* Che mai t'avvenne?
- Ula.* Avresti
Potuto immaginar che il mio Minteo
Fosse un Monarca?
- Siv.* Che!
- Ula.* Che fosse il figlio
Lui di Livanio?
- Siv.* Lui! *sorpreso.*
- Ula.* Sì.
- Siv.* Oh Ciel! Chi disse
Ch'egli Senvango sia?
- Ula.* Il vecchio Alsingio.
- Siv.* Quel che ignoto bambin . . .
- Ula.* Bambino ignoto
Per salvarlo lo finse. I suoi natali;
Le indubitate prove, il nome suo,
Poc'anzi sol gli fè palese.
- Siv.* Oh Dio!
Sentimi. (Dove son!)
- Ula.* Non posso; addio. *parre;*

SCENA

- Ulla. Søg mig, Siveno, med Banghed.
Har du endnu ikke talst med min Søster?
- Siv. Endnu har jeg ikke Kunnet komme til hende.
- Ulla. Hvor er dog ikke Himsens Veie Skulde og forunderlige!
- Siv. Hvad er der hændtes dig?
- Ulla. Skulde du vel have funnet forestille dig At min Minteo
Var født til en Throne?
- Siv. Hvad!
- Ulla. At han Var Livanios Søn?
- Siv. Han? med Forundring
- Ulla. Ja.
- Siv. O Himmel! Hvem siger At han er Svenvango?
- Ulla. Den gamle Alsingo.
- Siv. Han, hos hvilken han, som et ubekjendt Barn.
- Ulla. For at frølse ham gav han ham ud for et ubekjendt Barn;
Nu nylig aabenbaredes han ham Hans Fødsel, hans Navn,
Og de upaatvivlelige Beviis han har derom:
- Siv. O Himmel!
- Ulla. Hør dog! (Hvor er jeg!) hun gæer.
- Ulla. Jeg kan ikke opholde mig.

SCENA DECIMA TERZA.

Siveno, poi Lisinga.

Siv. Giusto Ciel, che m'avvenne!

Lis. Ah mio tesoro! *con somma allegrezza.*
Ah mio sposo! Ah mio Rè! Posso una volta
Chiamarti mio?

Siv. { Misero me! Che dirle?
La trafiggo, se parlo.) *confuso.*

Lis. Oggi co' Numi
La mia felicità non cambierei.
Oggi . . . Ma tu non sei
Lieto, ben mio?

Siv. (Questo è martir!)

Lis. Che avvenne?
Forse non m'ami più?

Siv. T'amo, t'adoro,
Sei tu l'anima mia,

Lis. Parlasti al padre?

Siv. Gli parlai.

Lis. Non ti disse,
Che Senvango tu sei?

Siv. Mel disse.

Lis. E ch'io
Son la tua sposa?

Siv. Il disse ancor.

Lis. Ma dunque
Di che t'affliggi in sì felice stato?
Parla!

Siv. Ah, mia vita, a sospirar son nato.

Nascon,

Trettende Scene.

Siveno; siden Lisinga.

- Siv. Næsferdige Himmel, hvad er der hændet mig!
 Lis. Ah min Elfelige! med stor Glæde.
 Ah min Gemahl! Ah min Konge!
 Saa fan jeg dog engang Falde dig min?
- Siv. Jeg Ulyksalige! Hvad skal jeg sige hende?
 Jeg dræber hende dersom jeg taler.) forvirret.
- Lis. G Dag er min Lyksalighed saa stor;
 At jeg ikke vilde bryte med Guderne.
 G Dag... Men
 Du er ikke fornøjet, min Allerkæreste!
- Siv. (Dette er en Vine!)
- Lis. Hvad er skeet?
 Elsker du mig maa ikke ikke mere?
- Siv. Jeg elsker dig,
 Du har garnke mit Hjerte!
- Lis. Har du talt med din Fader?
- Siv. Ja, jeg har talt med ham.
- Lis. Har han ikke sagt dig,
 At du er Svenvango?
- Siv. Det har han sagt mig.
- Lis. Og at jeg
 Er din tilkommende Gemahlinde?
- Siv. Det har han og sagt.
- Lis. Men suig mig, hvad kan da,
 G saa lykkelig en Eilstand, bedrøve dig?
 Gael!
- Siv. Af, min Deilige! Jeg er fød til at sukke.

SCENA DECIMA QUARTA.

Nascon, ben mio, le lagrime
 Da mille affanni miei.
 L'idolo mio tu sei,
 Più non mi sò spiegar.

Lis. Cessa, ben mio, di piangere,
 Deh spiega il tuo dolore;
 Questo mio afflitto core
 Cessa di tormentar.

Siv. Sorte tiranna, e barbara!

Lis. Oh Dei; che mai farà?

Siv. E non avrete, o stelle,
 Del mio dolor piejà?
 Fiero destin funesto,
 Barbaro crudo amor,
 Oh Dio, che giorno è questo
 Di smania, e di dolor.

a 2.

partono.

SCENA DECIMA QUARTA.

Ulania con spavento, ed affanno.

Oh Dio, che farà mai?
 Il popolo in tumulto
 Tutte innonda le vie Vuol nella reggia
 Introdurre un suo Rè. Ah chi m'addita
 Dove sia la germana? Ah dove, oh Dio,
 Dove ritroverem soccorso, aita?
 Non v'è alcun, che resista; un'asta, un brando
 Non si muove per noi: Minteo, Siveno,

E'l

Elskelige! Mine Smerter
Presser disse Taare ud.
Ene du mit Hertet eier;
Meer jeg ikke sige kan.

Lis. Elskelige! Græd ei mere!
A! Fortæl mig dog din Sorg!
Lad ei dette emine Hertet
Bære i saa rædsom Twibl!

Siv. Grumme, tiranniske Skiebne!
A! vee mig, hvad er Skeet!

Siv. O Himmel, hav dog Medvirk
Engang med mine Suf!

a 2. Bellagelig Skiebne!
Vælværdig Ricærlighed!
Hvor fuld af Sorg og Jammer
Er ikke denne Dag!

de gaae.

Siortende Scene.

Ullania med Banghed og Bekymring.

O Himmel, hvad vil her blive af?
Folket er i Bevægelse, omringer Slottet,
Og vil indsette en Konge.
A! Hvor er min Søster?
A! Himmel, hvor skal vi finde Hjælp og Bistand?
Der er ingen som sætter sig til Modværge:
Ingen tager til Spyd, eller til Sverd for os:
Mintero, Siveno, og den tro Leango

E'l fedele Leango
 Ci abbandonan così? Ah dal furore
 Difendeteci, oh Dei, d'un traditore!

SCENA DECIMA QUINTA.

*Parte interna, ed illuminata della maggiore
 imperial Pagode. Bonzi, Manderini
 d'armi, e di lettere. Guardie.*

*All'aprirsi della scena si trova Lean o in atto di
 ascoltare con isdegno alcune delle guardie,
 poi viene Lisinga.*

Lear. E voi, stupidi, e voi del suo periglio
 Venite adesso ad avvertirmi? Andiamo,
 Seguitemi, codardi,
 A difender Siveno incamminandosi.

Lis. E'tardi, è tardi. piangendo.

Lean. Che?

Lis. Più non vive.

Lean. Ah nò! Chi l'afficura?

Lis. Quest'occhi . . . Oh Dio! Quest'occhi.
Io dalla cima
 Della torre maggiore . . . Ahimè . . .
Io vidi

Affrettarsi, assalir . . . Ma d'ogni parte
 Ripercosso, trafilto, urtato, e spinto
 Pende sul fiume, e vi trabocca estinto.

Lean. A sì barbaro colpo
 Cede la mia costanza. Ah d'un vassallo
Così

Femtende Scene.

Det indvendige af den store Keiserlige Pa-
gode, som er illumineret. Chinesiske Geist-
lige; Krigs- og Læerde Mandariner;
Vagt.

Ved Dæklets Oprækning seer man Leango
med Vrede at høre det nogle af Vagten beret-
ter ham; siden kommer Lisinga.

Lean. Og I seendrægtige!

Kommer nu først at advare mig
Om den fare han er i?

Din den Fare han er i?

Følger mig hen at forsvere Siveno!

han vil gaae.

Lis. Det er for sildig!

hun græder.

Lean. Hvor dan!

Lis. Han har endt sine Dage.

Læan. Af nei! Hvem bringer denne Tidende?

Lis. Jeg... Af! Jeg saa

Fra det store Gaarn . . . Bee mig! Jeg saae
ham

Fare frem, angribe . . . Men fra alle Kanter
Bliver han drevet tilbage, stukken, stødt, og
trænget,

Og falder livløs ud i Floden.

Lean. Saa grusomit et Stod

Har jeg ikke Standhaftighed til at taale.

21F,

Così fedel, che ti giovò, Svenvango,
La tenera pietà?

SCENA DECIMA SESTA.

Ulania, e detti.

Ula. Leango, ah quale,
Qual novella ti porto!

Lean. Troppo, ah troppo lo sò: Siveno é morto.

Ula. Viye, vive, Siveno.

Lean. Oh Ciel!

Lis. Qual Nume
Potea salvarlo?

Ula. Il suo Minteo . . . Ma vedi
Egli stesso s'appressa.

SCENA ULTIMA.

*Siveno, Minteo, seguito di Cinesi, due de' quali
portano sopra bacili le fanciullesche veste
reali, e detti.*

Lean. Ah vieni, ah vieni
Dell'età mia cadente
Delizia, onor, sostegno;
Vieni, mio Rè,

Siv.

Af, Senvango, hvad hielper dig nu min
Trostab,
Min Medynd, min omme Kærlighed?

Sextende Scene.

Ullania og de forrige.

Ula. Ah, Leango, hvilken Tidende
Bringer jeg ikke nu!

Lean. Af, jeg ved det alt for vel! Siveno er død.

Ula. Han lever; Siveno lever,

Lean. O Himmel!

Lis. Hvad for en Gud
Kunde frølse han?

Ula. Minteo, hans Ven. . . Men se! .
Der er han selv.

Sidste Scene.

Siveno og Minteo, fulgt af Chineser, hvoraf
Tvende frembære Prinsens Barneklæder;
og de forrige.

Lean. Ah kom! Kom dog,
O du min Alderdoms Støtte!
Min Lyst! Min Ere!
Min Monark!

Siv.

Siv. Sono il tuo figlio. Il vero
Erede, ecco in Minteo;
Son troppo, o genitore,
Grandi le prove sue, dubbio non resta.

Lean. Leggi; e dì, se v'è prova eguale a questa.
gli da un foglio.

Siv. „Popoli: il figlio mio legge
„Vive in Siveno. Io dell'eroica fede
„Che l'à salvato, il testimonio io fui.
„E' Leango l'eroe; credete a lui.
„Livanio.“

Lean. E ben?

Siv. Son fuor di me! Ma dimmi,
(Apresstatevi a noi!) dimmi, ravvisi
s'avanzano i Cinesi, che portano i bacili,
Queste tinte di sangue
Regie spoglie infantili?

Lean. Ahime! inorridisce.

Siv. Non era
Svenvango in queste avvolto, allorchè il ferro
De'ribelli il trafisse?

Lean. Oh Dio! Non v'era. *con impeto di passione.*

Siv. Come?

Lean.

Siv. Jeg er din Son.

Minteo er den rette Arving.

Saa sterk Bevüs er der, o Fader,

At al Eviol bortfalder.

Lean. Ses, og siig, om noget Bevüs kan være
stærkere end dette!
han gir ham et Brev.

Siv. „Ricere Undersætter!“ han læser.

„Min Son lever under Navn af
Siveno.“

„Jeg var selv Bidne til den Helstetro.
Seab hvorved han blev freist.

„Leango er Helten; troer ham.

„Livanio.“

Lean. Nu vel?

Siv. Jeg er ude af mig selv. Men siig mig,
(Kommer nærmere!) siig mig, fiender du igien
Chineserne, som bære Klæderne, træde frem.
Disse med Blod bestænkte
Kongelige Barneklæder?

Lean. Af! med Skæg.

Siv. Var ikke Svenvango
Ført disse Klæder
Da han blev dæbt?

Lean. Oh nei! Han var ikke! heftig bevæget.

Siv. Hvordan!

Lean.

Lean. V'era il mio figlio. Io stesso il vidi
 In tua vece spirar: parmi che ancora
 Quasi chiedendo aita
 In vecé di parlar la pargoletta
 Trafitta man mi stenda; i colpi atroci
 Nella tenera gola
 Rivedo, oh Dio, cader; tutto ò sul ciglio . . .

Siv. Ah fedele Leango; Ecco il tuo figlio.
accennando Minteo.
 L'antico Alsingò
 Lo salvò moribondo, e in quelle ipoglie
 Credè salvato il Rè. Parlano quelle
 Cicatrice abbastanza. Osserva; il caro
 Suo genitor tu sei . . .

Lean. Sostenetemi . . . Io manco . . .

Ula. Oh stelle!

Lis. Oh Dei!

Siv. Ah tu m'involi, amico,
accennando Minteo.
 Il caro padre mio.

Ula. Ma rende al trono
 Un monarca sì degno.

Siv. Ah che mi lasci il padre, e prenda il regno.

Lean. Figli miei, cari figli,
 Tacete per pietà. Rinvenni il figlio;
 Difesi il mio sovrano;
 Posso or morir, non ò vissuto in vano.

Coro,

Lean. Min Son var det. Selv saae jeg ham
 Døe i dit Sted. Mig synes endnu
 At see ham, i steden for at tale,
 Nække mig den lille igienemstukne Haand,
 Ligesom for at bede om Hielp. Jeg seer nu igien
 Oprørernes mordiske Sverd at igienembore
 den spæde Hals.
 Af Himmel! Alt dette staarer mig for Dine
 ne . . .

Siv. Ah, hulde Leango, see der din Son!
pegende paa Minteo.
 Den gamle Alsingo reddede ham da han var
 næsten død,
 Og af disse Klæder troede han
 At have frelst Prinsen; Disse Ar
 Er Bevüs nok. See!
 Du er hans Fader . . .

Lean. Hielp . . . jeg daaner . . .

Ulla. O Himmel!

Lis. O Guder!

Siv. Ah, Ficere Ven! til Minteo:
 Du berøver mig min elste Fader.

Ulla. Men han giver Riget
 En værdig Monark.

Siv. Af, han tage Riget, og lade mig beholde
 min Fader!

Lean. O Ficere Sonner, tier dog!
 Jeg har fundet min Son igien;
 Jeg har frelst og forsvaret min Enevolds Herre;
 Nu kan jeg døe; jeg har ikke levet forgiveves.

D.

Chor.

C O R O.

Sarà nota al mondo intero,
Sarà chiara in ogni età
Dell' Eroe di questo impero
L'inaudita fedeltà.

F I N E.

Chor.

Din vor Heltes fieldne Trostab
Helse Verden tale skal.
Eftertiden vil erindre
Ham med Lov og værdig Ros.

Ende.

